

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Karla Šimky a soudkyň Sylvy Šiškeové a Evy Šonkové v právní věci žalobkyně: **EDEMOST s. r. o.**, se sídlem Štítného 388/18, Praha 3, zast. Mgr. Jakubem Hajdučíkem, advokátem se sídlem Sluneční nám. 2588/14, Praha 5, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 427/31, Brno, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18.10.2022, č. j. 39045/22/5300-22444-707622, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 21. 9. 2023, č. j. 10 Af 27/2022-132,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žalobkyně **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.
- IV. Ustanovenému zástupci žalobkyně Mgr. Jakubu Hajdučíkovi, advokátovi, **se přiznává** odměna ve výši 12 897 Kč, která bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Finanční úřad pro hlavní město Prahu (správce daně) žalobkyni dne 16. 12. 2021 podle § 145 odst. 2 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, vyzval k podání dodatečného daňového přiznání k dani z přidané hodnoty (DPH) za zdaňovací období říjen 2021. V tomto měsíci byla totiž vydražena movitá věc (automobil Peugeot) ve vlastnictví žalobkyně. Žalobkyně výzvě nevyhověla a správce daně jí dodatečným platebním

výměrem ze dne 9. 2. 2022 doměřil DPH ve výši 21 868 Kč a stanovil penále ve výši 4 373 Kč. Žalovaný zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil dodatečný platební výměr.

[2] Proti rozhodnutí žalovaného se žalobkyně bránila u Městského soudu v Praze, který žalobu zamítl. Podle soudu vznikla žalobkyni prodejem automobilu povinnost přiznat daň z uskutečněného zdanitelného plnění ve smyslu § 108 odst. 1 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (dále jen „zákon o DPH“). Tato daň byla žalobkyní doměřena. Žalobkyně však v žalobě neuplatnila konkrétní argumenty proti tomuto doměření.

[3] Městský soud se rámcově vyjádřil i k námitkám směřujícím do exekučního a jemu předcházejícího nalézacího řízení. Konstatoval, že nezákonným byl v minulosti shledán zajišťovací příkaz, nikoli daňová exekuce. Dodatečným platebním výměrem se stala doměřená daňová povinnost splatnou. Správce daně pak v souladu s § 169 daňového řádu rozhodl, že exekučním titulem se namísto zajišťovacího příkazu stal dodatečný platební výměr, na jehož základě byla vedena exekuce.

[4] Námitka zpochybňující vlastnictví vozidla spadá do fáze exekučního řízení, v němž byla vypořádána. Jako mimoběžné s přezkoumávaným řízením shledal městský soud i námitku neprovedení důkazů (v rámci doměřovacího řízení totiž žalobkyně nevznesla žádné důkazní návrhy, jimiž by se daňové orgány odmítly zabývat) a námitku chybějících listin ve správním spise (většina z nich se netýkala nynějšího řízení; listiny, z nichž žalovaný vycházel, soud provedl k důkazu). Není ani podstatné, že žalovaný původně žalobkyni odmítl uznat odpočet DPH při pořízení vozidla. Na základě soudního přezkumu totiž žalovaný tento odpočet uznal.

[5] Argumentace žalobkyně týkající se toho, že chybějící daň (potažmo účast žalobkyně na daňovém podvodu) neexistuje, podle městského soudu také není předmětem tohoto řízení. Správce daně postupem podle § 145 daňového řádu nežádal po žalobkyni, aby daň uhradila opětovně, pouze ji vyzval ke splnění povinnosti daň přiznat.

[6] Městský soud nepřisvědčil ani námitce žalobkyně, že jí správce daně neumožnil seznámit se s celým spisem. Žalobkyně při jednání tuto námitku vztáhla k nahlížení do daňového spisu v původním nalézacím řízení. Městský soud však nemůže hodnotit postup daňových orgánů v jiném řízení. Napadené rozhodnutí neshledal ani nicotným.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[7] Žalobkyně (dále „stěžovatelka“) v kasační stížnosti namítla, že se městský soud nezabýval tím, zda byl důvod k podání dodatečného daňového přiznání, dále neúplností správního spisu, hrozícím trestním stíháním ani tím, že neexistuje daňový nedoplatek. Městský soud dále nesprávně posoudil námitku, v níž stěžovatelka zpochybňovala, že byla vlastníkem vozidla. Je přesvědčena, že městský soud nesprávně implicitně dovodil, že převod vlastnického práva podle soukromého práva je totéž co dodání zboží podle § 13 odst. 1 zákona o DPH. K dodání zboží a převodu vlastnického práva stěžovatelka odkázala na rozsudky Nejvyššího správního soudu (NSS) a Soudního dvora Evropské unie.

pokračování

[8] Pokud jde o možnost podat námitky proti soupisu v exekučním řízení, podle stěžovatelky v nich nelze tvrdit, že věc byla dodána jiné osobě podle § 13 odst. 1 zákona o DPH. Dodání zboží je právní fikce a nemusí znamenat jen převod vlastnického práva.

[9] Smyslem řízení podle § 179 daňového řádu je ochrana práv třetích osob, ani zde tak nemohla být řešena otázka, zda došlo k dodání automobilu ve smyslu § 13 odst. 1 zákona o DPH. V tomto řízení bylo pouze popřeno vlastnické právo pana Š. Stěžovatelka je přesvědčena, že se městský soud měl zabývat vlivem faktické dispozice pana Š. s automobilem, a ne se spokojit s tím, že výsledkem řízení podle § 179 daňového řádu bylo popření jeho vlastnického práva k automobilu.

[10] Žalovaný se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožnil s napadeným rozsudkem a dodal, že stěžovatelka nerozlišuje odlišné právní režimy, které ve věci nastaly.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[11] Kasační stížnost je přípustná a projednatelná, není však důvodná.

[12] Správce daně vydal dne 19. 4. 2016 zajišťovací příkaz na dosud nestanovenou daň z přidané hodnoty za zdaňovací období leden 2015 ve výši 403 368 Kč. Následně byl vydán exekuční příkaz na prodej movitých věcí. Z protokolu o soupisu věcí plyne, že dožádaný správce daně (Finanční úřad pro Zlínský kraj) sepsal a zajistil movitý majetek, kterým byl osobní automobil Peugeot.

[13] Dne 15. 9. 2016 rozhodl správce daně o návrhu na vyloučení majetku z daňové exekuce, který podal D. Š. Vozidlo Peugeot z daňové exekuce nevyloučil, neboť pan Š. neprokázal vlastnické právo k němu. Žalovaný dne 18. 4. 2017 zamítl odvolání pana Š. a potvrdil rozhodnutí správce daně.

[14] Správce daně dne 27. 3. 2018 dodatečným platebním výměrem stěžovatelce doměřil DPH za leden 2015 a stanovil penále. V návaznosti na to dne 18. 2. 2019 rozhodl o změně exekučního titulu. Nabytím právní moci dodatečného platebního výměru zanikla podle § 168 daňového řádu účinnost zajišťovacího příkazu na nestanovenou daň.

[15] Dne 7. 10. 2021 vydal správce daně rozhodnutí o udělení příklepu v elektronické dražbě movité věci. Vydražiteli udělil příklep k vozidlu Peugeot za nejvyšší učiněné dražební podání ve výši 126 000 Kč včetně DPH. Dne 11. 10. 2021 správce daně vydal potvrzení o jeho úhradě.

[16] Dne 11. 11. 2021 odeslal správce daně stěžovatelce oznámení o výsledku dražby. Informoval ji, že částka byla uhrazena včetně DPH ve výši 21 868 Kč a bude odvedena na příslušný účet DPH a že výtěžek z dražby bude použit na úhradu nákladů ve smyslu § 229 daňového řádu a zbývající část bude použita na úhradu stěžovatelčiných daňových nedoplatků.

[17] Dne 16. 12. 2021 správce daně žalobkyni vyzval k podání dodatečného daňového přiznání k DPH za zdaňovací období říjen 2021. Stěžovatelka v reakci na výzvu uvedla, že vozidlo není již mnoho let jejím majetkem, a dodatečné daňové přiznání nepodala.

[18] Správce daně poté dodatečným platebním výměrem ze dne 9. 2. 2022 stěžovatelce doměřil DPH za říjen 2021 a stanovil penále. Její odvolání proti dodatečnému platebnímu výměru žalovaný zamítl a dodatečný platební výměr potvrdil. Právě toto rozhodnutí je předmětem nynějšího přezkumu.

[19] Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že v případě dražby věci v obchodním majetku plátce DPH vzniká povinnost přiznat daň ve smyslu § 108 odst. 1 zákona o DPH. V posuzované věci se uplatnil odst. 7 téhož ustanovení, podle něhož je správce daně, který přijal úplatu za uskutečněný prodej obchodního majetku, povinen zaplatit daň na osobní daňový účet plátce ve lhůtě pro podání daňového přiznání za zdaňovací období, ve kterém se prodej uskutečnil. Podle potvrzení o úhradě nejvyššího podání u vydražené věci movité v daňové exekuci vydražitel dne 8. 10. 2021 příslušnou částku uhradil.

[20] Podle § 2 odst. 1 písm. a) zákona o DPH je předmětem daně *dobání zboží za úplatu osobou povinnou k dani, která jedná jako taková, s místem plnění v tuzemsku.*

[21] Podle § 13 odst. 1 zákona o DPH se *dobáním zboží pro účely tohoto zákona rozumí převod práva nakládat se zbožím jako vlastník.*

[22] Podle § 108 odst. 1 zákona o DPH *plátce, který uskutečňuje zdanitelné plnění dobání zboží nebo poskytnutí služby s místem plnění v tuzemsku, je povinen z tohoto plnění přiznat daň.*

[23] Podle § 108 odst. 7 zákona o DPH *osoba určená k uskutečnění prodeje obchodního majetku plátce, která přijala úplatu za uskutečněný prodej obchodního majetku, je povinna zaplatit daň na osobní daňový účet plátce ve lhůtě pro podání daňového přiznání za zdaňovací období, ve kterém se tento prodej uskutečnil. Současně je povinna oznámit správci daně uskutečnění a výši zdanitelného plnění. Za zaplacení daně odpovídají plátce a tato osoba společně a nerozdílně.*

[24] Podle § 179 odst. 1 daňového řádu *po nařízení daňové exekuce správce daně na návrh osoby, které svědčí právo k majetku nepřipouštějící provedení exekuce nebo osoby, které je exekučním příkazem ukládána povinnost ohledně takového majetku, popřípadě z moci úřední, rozhodnutím vyloučí z daňové exekuce majetek, kterému svědčí právo nepřipouštějící provedení exekuce; příjemcem tohoto rozhodnutí je dlužník a další osoby, které podaly návrh na vyloučení majetku z daňové exekuce.*

[25] Daňový řád rozlišuje jednotlivá dílčí daňová řízení. V každém z nich jsou předmětem přezkumu odlišné skutečnosti. Podle § 134 odst. 3 daňového řádu se dílčím řízením rozumí řízení nalézací (vyměřovací a doměřovací), řízení při placení daní (o posečkání daně a rozložení její úhrady na splátky, o zajištění daně a exekuční řízení)

pokračování

a o mimořádných opravných a dozorčích prostředcích proti jednotlivým rozhodnutím vydaným v rámci daňového řízení. Podle odst. 4 téhož ustanovení je součástí dílčích řízení i řízení o řádném opravném prostředku proti rozhodnutí vydanému v těchto řízeních. Soud se zásadně nemůže zabývat námitkami, které se vztahují k předcházejícím řízením (srov. přiměřeně usnesení NSS ze dne 24. 11. 2004, č. j. 1 Afs 47/2004-75).

[26] Daňová exekuce je jedním ze způsobů vymáhání daňového nedoplatku. Exekuční příkazy jsou vydávány na předem neurčené movité věci. Jejich specifikaci provede správce daně soupisem věcí (rozsudek NSS ze dne 21. 9. 2021, č. j. 8 Afs 27/2018-55). Pokud má být daňovou exekucí postižen majetek, k němuž existuje právo exekuci nepřipouštějící, je osoba, již toto právo svědčí, oprávněna podat návrh na vyloučení majetku z daňové exekuce podle § 179 daňového řádu. Písemné důkazy k prokázání svých tvrzení je navrhovatel povinen doložit (rozsudek NSS ze dne 14. 3. 2018, č. j. 1 Afs 394/2017-32). Takový návrh je oprávněn podat i daňový dlužník, pak se posoudí jako námitka ve smyslu § 159 daňového řádu.

[27] Jak upozornil NSS v rozsudku ze dne 23. 8. 2023, č. j. 7 Afs 321/2021-23, exekuční řízení podle daňového řádu neslouží k určení vlastnického práva k postiženému majetku, ale pouze k vyloučení postihu majetku, na němž váznou práva nepřipouštějící výkon rozhodnutí. Správce daně v postavení exekutora sice předběžnou otázku o vlastnictví předmětu exekuce zpravidla posoudit musí, neboť vlastnictví může být právem nepřipouštějícím exekuční výkon, byť to není absolutním pravidlem (rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 18. 7. 2012, sp. zn. 20 Cdo 1985/2010). Ochranu před případným zásahem do majetku takto zahrnutého do soupisu poskytuje právě návrh na jeho vyloučení. Neběží-li exekuční řízení, není o čem rozhodovat, neboť výkon rozhodnutí (exekuce) nic nepostihuje. Správce daně v takovém případě ani nemá žádný procesní prostor, v němž by podle § 99 daňového řádu jako předběžnou otázku posuzoval existenci vlastnického práva k postiženému majetku jako práva zpravidla nepřipouštějícího provedení exekuce. Jinými slovy, bez vedení exekučního řízení, pro něž by bylo nezbytné tuto otázku posoudit, by si správce daně fakticky v rozporu s čl. 2 odst. 3 Ústavy vytvářel pravomoc k rozhodování otázek, o nichž přísluší rozhodnout jinému orgánu veřejné moci.

[28] Městský soud upozornil, že nyní se věc nenachází v exekučním ani jemu předcházejícím nalézacím řízení, nýbrž v řízení doměřovacím, navazujícím na prodej vozidla v dražbě. Otázka vlastnického práva k osobnímu automobilu již není relevantní. Podle stěžovatelky městský soud použil nesprávnou implicitní úvahu, že převod vlastnického práva podle soukromého práva je totéž co dodání zboží podle zákona o DPH. Podle NSS však z napadeného rozsudku taková úvaha neplyne. Ačkoli lze stěžovatelce přisvědčit v tom, že převod vlastnického práva a dodání zboží nejsou totožné instituty, nesdílí kasační soud její názor, že se městský soud měl v rámci přezkumu nyní napadeného rozhodnutí zabývat vlivem faktické dispozice pana Š. vozidlem. V dražbě prodané vozidlo bylo sepsáno jako majetek stěžovatelky a z postihu exekucí nebylo vyloučeno. V takovémto případě je další zkoumání případných předchozích modalit vlastnického práva k movité věci, jež byla takto v exekuční dražbě prodána, bezpředmětné, a to jak pro účely samotné exekuce, tak pro případnou povinnost platit DPH z výtěžku dražby.

[29] Nyní posuzovaná věc se týká přezkumu rozhodnutí vydaného v doměřovacím řízení. Daň byla stanovena dokazováním, neboť stěžovatelka přes výzvu správce daně nepodala daňové přiznání. Správce daně uvedl, že došlo k vydražení movité věci, která byla v obchodním majetku plátce DPH. Při prodeji obchodního majetku vzniká podle § 108 odst. 1 zákona o DPH povinnost daň přiznat. Správce daně vyšel z potvrzení o úhradě nejvyššího podání u vydražené věci movité v daňové exekuci, které bylo vydáno v návaznosti na rozhodnutí o udělení příklepu v elektronické dražbě movité věci, a doměřil stěžovatelce DPH.

[30] Z uvedeného plyne, že pro vydání napadeného rozhodnutí bylo podstatné, že vozidlo bylo vydraženo, cena za ně uhrazena, a byly tedy splněny podmínky podle § 108 odst. 1 zákona o DPH. Prostředky pak zřejmě byly převedeny ve smyslu § 108 odst. 7 zákona o DPH na osobní daňový účet stěžovatelky (tato skutečnost plyne z oznámení správce daně, které stěžovatelka nečiní sporným). Stěžovatelka se tedy mohla bránit například proti výši stanovené daně či zpochybnit, že došlo k prodeji vozidla nebo že správce daně uhradil úplatu za uskutečněný prodej obchodního majetku na její osobní daňový účet. Nic takového však netvrdila. Zpochybnit své vlastnické právo k automobilu přitom mohla v exekučním řízení, ale především tak měl činit tvrzený vlastník či držitel vozidla. Pan Š. se pokusil prodej osobního automobilu Peugeot v dražbě zvrátit podáním návrhu podle § 179 daňového řádu, avšak vlastnické právo k vozidlu se mu nepodařilo prokázat.

[31] Městský soud v bodě 30 napadeného rozsudku správně upozornil, že stěžovatelka byla poučena o možnosti podat námitky proti protokolu o soupisu, což neučinila. Podstatné je rovněž to, že napadené rozhodnutí nemohlo zasáhnout do stěžovatelčinych práv. Výtěžek dražby, který by jí nenáležel, pokud by vozidlo nebylo v jejím vlastnictví, byl použit na úhradu jejích daňových nedoplatků, na něž byla vedena exekuce. Stěžovatelka není v řízení před správním soudem oprávněna hájit veřejná subjektivní práva třetích osob. Případný zásah do práv pana Š. není předmětem tohoto řízení. Předchozí procesní pasivitu pana Š. nemůže stěžovatelka kompenzovat nyní, tím spíše ne v řízení, v němž již nelze posoudit otázku vlastnického práva k vydraženému vozidlu.

[32] NSS tedy souhlasí s městským soudem, že stěžovatelčiny námitky týkající se toho, že vlastníkem vozidla byl pan Š., nejsou pro nynější věc relevantní. Městský soud tak nepochybil, pokud se jimi nezabýval. Případné narovnání mezi stěžovatelkou a panem Š. je soukromoprávní otázkou nemající vliv na nyní přezkoumávané doměření daně.

[33] Důvodná není ani námitka, že správní spis byl neúplný. Městský soud si chybějící listiny vyžádal a při jednání provedl dokazování. Zároveň také vypořádal stěžovatelčiny důkazní návrhy (bod 31 napadeného rozsudku). Tvrzení, že neexistuje žádný daňový nedoplatek, vypořádal městský soud v bodě 33 napadeného rozsudku. Jelikož městský soud shledal DPH doměřenou v souladu se zákonem, implicitně tak odpověděl na otázku, zda se uskutečnilo zdanitelné plnění a byl důvod k podání dodatečného daňového přiznání. Otázka získání neoprávněného majetkového prospěchu od třetí osoby není předmětem tohoto řízení, jak již NSS vysvětlil výše. Z uvedeného plyne, že stěžovatelka se mylí, pokud tvrdí, že městský soud na tyto její námitky nereagoval.

pokračování

[34] Kasační soud dodává, že stěžovatelka v kasační stížnosti uvádí jméno M. Š., ačkoli celou dobu tvrdí, že vlastníkem vozidla byl D. Š. Na základě toho, že stěžovatelka v kasační stížnosti o panu Š. hovoří v souvislosti s výsledkem řízení podle § 179 daňového řádu, nemá NSS pochyb o tom, že byl míněn D. Š., který návrh na vyloučení věci z daňové exekuce podával. Jedná se tak patrně o záměnu s otcem D. Š. způsobenou omylem zástupce stěžovatelky. Pro úplnost NSS podotýká, že na věci by nic nezměnilo, pokud by v námitce byl míněn M. Š. Disponoval-li by totiž k vozidlu právem nepřipouštějícím provedení exekuce, mohl podat návrh podle § 179 daňového řádu. Ani jeho práva však nemůže stěžovatelka bránit v tomto řízení.

IV. Závěr a náklady řízení

[35] NSS zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou podle § 110 odst. 1 věty poslední zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s“).

[36] O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Neúspěšná stěžovatelka nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému nevznikly náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

[37] NSS ustanovil stěžovatelce usnesením ze dne 21. 11. 2023, č. j. 2 Afs 318/2023-29, zástupcem advokáta Mgr. Jakuba Hajdučíka. Jeho hotové výdaje a odměnu za zastupování platí stát (§ 35 odst. 10 ve spojení s § 120 s. ř. s.). Pro určení výše odměny ustanoveného zástupce se podle § 35 odst. 2 s. ř. s. použije vyhláška č. 177/1996 Sb., advokátní tarif.

[38] NSS přiznal ustanovenému zástupci odměnu za dva úkony právní služby. NSS zdůrazňuje, že pokud soud ustanoví účastníku řízení zástupce, nelze takovému zástupci přiznat odměnu za převzetí a přípravu zastoupení podle § 11 odst. 1 písm. a) advokátního tarifu, ale za úkon právní služby, jehož obsahem je první porada s klientem včetně převzetí a přípravy zastoupení ve smyslu § 11 odst. 1 písm. b) advokátního tarifu. Zástupce stěžovatelky nedoložil uskutečnění první porady s klientkou, jež je podmínkou pro přiznání odměny za tento úkon právní služby. V souladu s judikaturou však lze absenci první porady s klientem nahradit nahlédnutím do spisu, k němuž došlo u kasačního soudu dne 12. 12. 2023 (usnesení NSS ze dne 4. 12. 2007, č. j. 9 Azs 145/2007-53, a ze dne 23. 7. 2008, č. j. 2 Azs 50/2008-64, či rozsudky NSS ze dne 25. 5. 2017, č. j. 8 Azs 124/2015-37, bod 24, a ze dne 18. 6. 2020, č. j. 7 Azs 101/2020-42, bod 24). Nahlížení do spisu ze dne 12. 12. 2023 tedy z tohoto důvodu není samostatným úkonem právní služby. Dále NSS přiznal odměnu za doplnění kasační stížnosti [§ 11 odst. 1 písm. a d) advokátního tarifu]. Za tyto úkony náleží zástupci stěžovatelky odměna ve výši 2 x 3 100 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 advokátního tarifu] zvýšená o 2 x 300 Kč paušální náhrady hotových výdajů (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu), tedy celkem 6 800 Kč. Obchodní korporace, v níž zástupce stěžovatelky vykonává advokacii, je plátkyní DPH, a proto se odměna podle § 57 odst. 2 s. ř. s. zvyšuje o částku odpovídající této dani na celkových **8 228 Kč**.

[39] NSS nepřiznal ustanovenému zástupci samostatnou odměnu za úkon označený jako *korespondenční nahlížení do spisu Odvolacího finančního ředitelství*. Zástupce stěžovatelky

soudu doložil, že dne 1. 12. 2023 obdržel na základě své písemné žádosti od žalovaného dálkovým způsobem listiny, které byly součástí daňového spisu. Jelikož tento spisový materiál nebyl nijak rozsáhlý, neshledal NSS důvod k přiznání samostatné odměny za tento úkon právní služby, jakkoli lze jen kvitovat, že ustanovený advokát si, veden zřejmě zájmem na bezodkladném zjištění skutečností rozhodných pro řádné poskytnutí právní služby, opatřil obsah správního spisu žalovaného ještě předtím, než tento spis byl připojen ke spisu soudnímu na NSS. Toto tzv. „distanční seznámení“ se se správním spisem žalovaného tak lze v této věci považovat za součást nahlížení do spisu ze dne 12. 12. 2023. NSS si je, jak již uvedl, vědom toho, že v tento den ještě nebyl součástí soudního spisového materiálu správní spis žalovaného. Podstatný je však skutečný obsah a význam institutu nahlížení do spisu. Nahlížení se skládá jednak ze samotného studia spisu, tj. jeho procházení, četby jednotlivých listin a případného kopírování, opisování či vypisování částí spisu studující osobou, jednak (avšak jen někdy) z cesty do místa uložení studovaného spisu a zpět. Pokud část spisu obdrží ten, kdo jej má studovat, dálkovým způsobem (jako okopírované nebo naskenované listiny či jinak v elektronické podobě existující dokumenty), cesta do místa uložení spisu a zpět odpadá a studium spisu se omezí na procházení a četbu obdržených dokumentů. Tento způsob studia spisu je z pohledu ekonomie řízení pro soud i pro účastníky řízení obvykle příznivý a měl by být pokud možno využíván. S ohledem na malý rozsah soudního spisu a spisu správce daně (desítky stran) tedy v nyní projednávané věci lze za studium spisu považovat komplex úkonů advokáta spočívající v cestě do Brna na NSS a zpět a „fyzickém“ studiu spisu krajského soudu a NSS v Brně a v četbě elektronicky obdrženého spisu správce daně (na jakémkoli místě, kde tak advokát fakticky činil). Proto, s ohledem na výše v bodě 38 tohoto rozsudku uvedené, je třeba studium správního spisu žalovaného, jehož kopii obdržel ustanovený advokát v elektronické podobě, v tomto konkrétním případě považovat za součást úkonu právní služby podle § 11 odst. 1 písm. b) advokátního tarifu, a nikoli za samostatný úkon právní služby.

[40] Ustanovenému zástupci náleží také náhrada nákladů za cestu na nahlížení do spisu u NSS dne 12. 12. 2023 na trase Praha – Brno a zpět (2 x 212 km). Podle § 1 písm. b) vyhlášky č. 467/2022 Sb., použité na základě § 13 odst. 5 advokátního tarifu, činí sazba náhrady za 1 km jízdy u osobních silničních motorových vozidel 5,20 Kč; pro uvedenou vzdálenost je celková výše této náhrady 2 204,80 Kč. Z technického průkazu vozidla plyne průměrná spotřeba paliva (motorové nafty) 8,0 l na 100 km, což při uvedené vzdálenosti dává celkový objem spotřebovaných pohonných hmot 33,92 l. Podle § 4 písm. c) vyhlášky činí výše průměrné ceny za 1 litr motorové nafty 44,10 Kč. Náhrada za spotřebované pohonné hmoty tedy celkově činí 1 495,80 Kč. Celková výše náhrady cestovních výdajů zástupce stěžovatele za cestu na nahlížení představuje po zaokrouhlení **3 701 Kč**. NSS nenavyšoval cestovní výdaje o DPH, jelikož tato daň je již součástí proplácených částek.

[41] Náhrada za promeškaný čas [§14 odst. 1 písm. a) advokátního tarifu] za cestu na nahlížení do spisu u NSS a zpět dne 12. 12. 2023 činí částku ve výši 800 Kč za 8 započatých půlhodin (§ 14 odst. 3 advokátního tarifu). Zde NSS připočetl DPH ve výši 168 Kč, a náhrada za promeškaný čas tak činí **968 Kč**.

pokračování

[42] Ustanovenému zástupci tedy náleží odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů v celkové výši **12 897 Kč**, která mu bude vyplacena z účtu NSS do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 26. června 2024

Karel Šimka
předseda senátu